

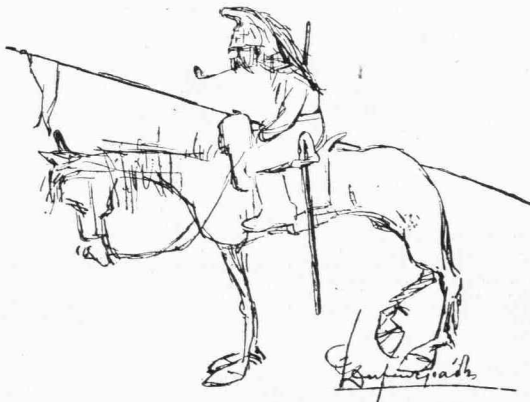
τοσοῦτον ὀξύτερον καθίσταται τὸ κατ' αὐτῶν μῖσος τῶν πολλῶν. Τοὺς συκοφάντας τοῦ Σωκράτους οἱ πολῖται μεγάλως ἐμίσησαν καὶ ἀπεστράφησαν. Ὅταν ἐξήτουν πῦρ, ἤρνοῦντο νὰ τοῖς δώσωσιν αὐτό. Δὲν ἀπήντων εἰς τὰς ἐρωτήσεις των. Δὲν ἐδέχοντο νὰ λουσθῶσιν ἐντὸς ὕδατος, εἰς ὃ ἐκεῖνοι ἐλούοντο, ὑπεχρέουν δὲ τοὺς λουτροχόους νὰ ἐκχέωσι τὸ ὕδωρ ὡς μεμιασμένον. Τοιαύτη ἀποδοκιμασία διήρκεσε μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν οἱ συκοφάνται, μὴ δυνάμενοι πλέον ν' ἀνθέξωσιν εἰς τοσοῦτο σκληρὸν μῖσος, ἠὺτοκτόνησαν.

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται, νομίζω, ὅτι μέγα εἶχε δίκαιον ὁ Πλούταρχος, ἐξομοιώντας τοὺς φθονεροὺς πρὸς τὰς κανθαρίδας, ταῦτα εἰπών: «... καθάπερ γὰρ αἱ κανθαρίδες ἐμφύονται » μάλιστα τῷ ἀκμάζοντι σίτῳ, καὶ τοῖς εὐθαλέσι ρόδοις· οὕτως δ' » φθόνος ἀπτεται μάλιστα τῶν χρηστῶν καὶ αὐξομένων πρὸς ἀρετὴν καὶ δόξαν ἡθῶν καὶ προσώπων... ».

Δραστικὸν κατὰ τῆς μαστιγῆς τῶν ἀνθρωπομόρφων κανθαρίδων φάρμακον εἶναι, κατ' ἐμέ, ἡ πνευματικὴ τῶν πολιτῶν ἀνάπτυξις καὶ ἡ πολιτικὴ αὐτῶν ἀνατροφὴ, ἵνα ἐγκαίρως οὗτοι προφυλάσσωνται ἐκ τοιούτων τῆς κοινωνίας ἀνθρωποφάγων τεράτων, ἅτινα διακυβεύουσι πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ ὕψιστα τοῦ ἔθνους συμφέροντα.

Ἐν « Ἠλυσίῳ » Καλλιθέας Ἀθηνῶν τῇ 5ῃ ἰουλίου 1916

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Σκίτσα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην — Δραγόνος